

Vesterbros Passage og videre efter Ørstedsparken. For at faa den nødvendige Højde for disse Tunneler skal der foregaa en Hævelse af Terrainet omkring Frihedsstøtten paa omtrent 3 Fod. Og udenfor Panoptikonbygningen vil Terrainet blive hævet saa betydeligt, at det vil spærre Porten ind til denne Bygning.

Der er derfor nu Udsigt til, at der vil opstaa en Retssag af ret generende Omfang. Det er blevet mig sagt, at det Aktieselskab, der ejer Panoptikonbygningen, vil gøre Krav paa en Erstatning, der løber op til omkring 300,000 Kr. Jeg vil nu her i Forbigaaende gøre den Bemærkning, at min Indsigt i dette Spørgsmaal er meget begrænset. Jeg har i sin Tid ikke staaet dette Spørgsmaals Behandling her i Tinget saa nær, at jeg har kunnet faa Lejlighed til at trænge ind i dets Enkeltheder i nogen særlig Grad, men ethvert Medlem ved jo lidt derom, og jeg ved for mit Vedkommende ogsaa noget, og det er ud derfra, at jeg gør disse Bemærkninger, jeg her tillader mig. Og jeg vil da sige, at disse Vanskeligheder synes mig at være af den Art, at de vise, at der ikke har været det rette Fremsyn overfor denne Sag, at man har ladet staa til uden at have overvejet i tilstrækkelig Grad, hvorledes man vilde blive stillet overfor de Vanskeligheder, der vilde møde under Sagens Gennemførelse. Ved Siden deraf er der ogsaa en anden Betragtning, jeg er stødte an imod. Efter hvad der er meddelt mig i sin Tid, skulle Forhandlingerne mellem Statsbanerne og Københavns Kommune være gaaede ud paa, at naar Statsbanerne anlagde en Tunnel under Vesterbros Passage, skulde der være forbeholdt Kommunen Ret til at bortsælge til Bygninger eller selv opføre Bygninger paa et ikke ubetydeligt Areal, der laa mellem Vesterbros Passages sydlige Side og Hovedbanegaardens Façade, og at Statsbanerne i den Anledning skulde anlægge Tunnelen med saa tilstrækkelig solide Fundamenter af Murværk, at der kunde bygges derpaa, uden at de Bygninger, der opførtes, i nogen Maade skulde kunne lide ved den Rummel, som Jernbanetogenes Passage ind gennem Tunnelen o. s. v. foraarsagede. Hvor nøje Sammenhæng der er mellem alt dette, ved jeg ikke noget særlig bestemt om. Men naar vi nu staa overfor hele dette Spørgsmaal, der medfører alle disse Vanskeligheder, saa staaer det for mig, som om der har været en Kontrahering af en noget løjerlig Karakter, og at det alt

sammen gaar ud over Statskassen. Angaaende det første Spørgsmaal, jeg har nævnt, er den Sum angiven, som det vil koste. Hvad det sidste vil koste Statskassen, er jeg ikke i Stand til at have nogen Mening om. Jeg tør ikke drage Slutninger fra de løselig antagne 300,000 Kr., som man siger, at Panoptikonselskabet vil fordre; men dog mener jeg, at hele dette Forhold er af den Natur og medfører saa omfattende Bekostninger, at det er fuldt berettiget at drage det frem og udbede sig, at der gives Tinget Meddelelse derom, og det er det, jeg henstiller til den højtærede Minister at gøre for os.

Ud over dette ønsker jeg kun at bemærke om Tillægsbevillingslovsforslaget i dets Almindelighed, at det forekommer mig, at vi efterhaanden komme ind paa en Vej, ad hvilken der optages alt for mange Bevillinger paa Tillægsbevillingslovsforslaget, naar vi sammenligne det med, hvad der optoges i tidligere Tider. Der er utvivlsom adskilligt, som kunde opsettes til Behandling og Afgørelse paa det Finanslovsforslag, som kommer, selv om det saa kommer et Aar senere. Men dette bemærker jeg kun i al Almindelighed. Det hænger for øvrigt sammen med min Betragtning i det hele taget, at jeg tror ikke, vi gaa tilstrækkelig økonomisk til Værks ved Forberedelsen af vore Budgetter, heller ikke af Finanslovsforslaget, og jeg tror dog, den Dag vil komme, da det bliver nødvendigt for os at kræve, at dette sker. Jeg tillader mig altsaa at rette de nævnte to Spørgsmaal til den ærede Minister for offentlige Arbejder.

Borgbjerg: Ligesom det Medlem, der nu talte (Dinesen), og ligesom det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), saaledes kan ogsaa jeg paa det Partis Vegne, som jeg har den Ære at tilhøre, udtale min fulde Tilslutning til Marineministerens Handling med Hensyn til „Hejmdal“ og takke ham, fordi han hurtigt var med til at bringe Hjælp der, hvor den tiltrængtes. Ja, man kunde maaske mene, at Hjælpen kunde være forordnet endnu hurtigere. Men jeg takker ham derfor og billiger det ganske. Vi ere jo alle her i Landet og over hele Verden grebne af Medfølelse med den frygtelige Ulykke, der har ramt Italien.

Maa jeg ved denne Lejlighed sige, at den Slags Naturkatastrofer, de ramme jo blindt; dem er man ikke Herre over at